

(Redegørelsen anmeldt 27/10 88. Redegørelsen givet 27/10 88. Meddelelse om forhandling 27/10 88).

Forhandling

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg skal efter ønske fastsætte en taletid på 15 minutter for ordførerne i første omgang.

Dorte Bennedsen (S):

Med denne redegørelse har Folketinget for første gang fået forelagt et samlet udspil om mål og midler i miljøpolitikken. Det er principielt et godt initiativ, som jeg gerne vil takke ministeren for.

Men det kan jo næppe komme bag på ministeren, at denne debat om redegørelsen også vil indeholde en vurdering, så at sige, af ministerens første 100 dage – ikke for at give karakter til en person, men for at udtrykke, hvorledes vore forhåbninger efter 4-5 måneders erfaring er til den miljøpolitik, der vil blive ført under denne minister og denne regering.

Det startede lovende. Jeg tror, at jeg taler på manges vegne, når jeg siger, at forventningerne til den nye miljøminister var ganske positive. Mange års arbejde med miljøpolitikken havde givet et godt kendskab til de tunge miljøproblemer og til vanskelighederne ved at få dem løst, og ministeren havde jo også et godt kendskab til de områder, hvor Folketingets flertal gennem en årrække havde syntes, at den daværende regering gjorde for lidt.

Ministerens første udspil vedrørte den investeringsplan, som hendes forgænger havde fremlagt umiddelbart før valget. Hun erklærede ikke særlig overraskende, at hun accepterede investeringsplanens rammer på 33 mia. kr., men at hun ville bruge sommeren til en revurdering af indholdet inden for de givne rammer, så vægten i højere grad blev lagt på forebyggelse end på reparation.

Fornuftigt – var omgivelsernes reaktion – ministeren er ny, lad hende få tid og ro til dette arbejde. Resultatet af anstrengelserne er så til debat her i dag, og det skal jeg vende mere konkret tilbage til om lidt.

Udgangspunktet var som sagt positivt. Men det varede kun kort, før uroen begyndte at brede sig. Vi ved alle, hvad luftforurening fra kraftværker og biler betyder af belastning for

vore have, skove, bygninger, kulturmindestmærker osv. Ikke desto mindre drog vor minister til Bruxelles og sagde nej til det kompromisforslag, som påbød Danmark at reducere vort NO_x-udslip fra kraftværker med 18 pct. i 1993. Vi kan kun klare 13 pct., erklærede ministeren og placerede os dermed på en indsats, der er ringere end Englands, hvad jeg ikke håber ministeren er særlig stolt over.

Jeg ved, at ministeren vil forsvare sig med hensynet til dansk industri, men dette er jo unægtelig en sandhed med store modifikationer. Problemet har jo ikke været, at dansk industri ikke har kunnet præstere den nødvendige teknologi, men langt snarere, at vore kraftværker har været alt for træge til at indgå et samarbejde med industrien og til at afgive ordrer til den.

Stillet over for kritik af sin glørværdige indsats vedrørende de store kraftværker svarede ministeren, at en langsom reduktion af NO_x-udslippet ikke betød noget eller i hvert fald ikke noget videre, før det var bilerne, der var den store synder, og nu ville hun tage fat på dem.

Vel hjemme igen besluttede ministeren så at indføre USA-normer for bilforurening, men ikke fra 1. oktober 1989, hvad vi alle vidste havde været hendes forgængers hensigt, men først fra 1. oktober 1990.

Man kan alt efter temperament vælge, om man vil le eller græde, men miljøet kommer til at betale prisen for den svækkede indsats.

Så gik sommeren – først med at opgive Sojakagen. Derefter forsvandt i realiteten kravet om 9 måneders opbevaring af husdyrgødning. Nu skal det føjes til, at Socialdemokratiet aldrig har været nogen varm tilhænger af dette krav. Vi mente, at det var helt andre indsatser, der skulle til. Men i foråret 1987 blev vi af den radikale ordfører i skarpe vendinger belært om, at just skærpelsen til de 9 måneder gjorde vandmiljøplanen til en stærk og effektiv plan. Og så har den radikale miljøminister nu stort set opgivet kravet.

For nylig oplyste ministeren i et samråd, at reduktionen af landbrugets kvælstofudledning ikke engang når op på 50 pct. af det forudsatte. Adspurgt om, hvad hun agtede at gøre ved dette, svarede hun, at hun ville kigge på tallene og forhandle med landbruget. Jeg finder absolut, at samtale og forhandling er af det gode, men jeg er nødt til at gøre ministeren opmærksom